

KÉT HÉT EGY NOVELLA 2018-19

név: ..... iskola: ..... oszt.: .....

KÉT HÉT EGY NOVELLA, 2018-19

5.-8. osztály

4. forduló

Matt Haig: A fiú, akit Karácsonynak hívnak

Karácsony apó (bocs Nikolasz!) története... és persze a koboldoké és a rénszarvasoké is!

1) Hány évbe telt Nikolasnak, mire eldöntötte, hogy mi dolga is van a világban?

.....

2) Azért elég sok dolgot csinált már hatvankét éves korára... Sorold fel ezeket!

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

3) Mit élvezett Nikolas vagy Karácsony apó nagyon, de nagyon?

.....

.....

4) Ki volt Bohó anyó?

.....
.....

5) Akkor mihez ért Karácsony apó a legjobban?

.....

6) És támadt is egy őrült ötlete! Az elgondolás számos részletből áll, sorold fel!

.....
.....
.....
.....
.....
.....

7) A legnagyobb gondja az idővel volt! Hogyan fogja ezt megoldani Karácsony apó azon a bizonyos éjjelen?

.....
.....
.....

Kellemes karácsonyt és

jó téli szünetet kívánunk Nektek!

Következő (5.) feladatlap: 2019. január 7-én, hétfőn
A feladatlapokat letölthetitek a www.bekesikonyvtar.hu oldalról.

Matt Haig: A fiú, akit Karácsonynak hívnak

[Bp.]: Kolibri Kiadó, 2006

Chris Mould illusztrációival

Az ajándékozás csodája

Egyeseknek elég hosszú időbe telik, mire rájönnek, mi dolguk a világon. Nikolas esetében például még negyven évig eltartott.

Hatvankét éves lett. Nemcsak a szakállát növesztette meg, ahogyan a glimpilány tanácsolta neki, hanem időtlen idők óta vezette a Koboldtanácsot is. Ez idő alatt sikerült megőriznie, sőt fokoznia a boldogságot Koboldfálván. A városházán hetente egyszer bevezette a közös páctáncot (erre az alkalomra tomtegebókat hívott meg énekelni), minden kobold újszülöttnek ajándékot adott, a toronyból játékkészítő műhelyt csinált, megalapította a Játékkészítés Tudományának Egyetemét, kibővítette a szánkóiskolát, szövetségre léptette a koboldokat és a glimpiket, feltalálta a húsos pitét és a sherryt meg a mézeskalácsbábut, a koboldok minimálbérét pedig heti ötszáz csokoládétallérban szabta meg.

De még mindig úgy érezte, hogy ennél többet is tehetne. Onnan is tudta, hogy még mindig minden este egy nappal öregebb lett. A legtöbb kobold – Topó apó meg pár más kobold kivételével – negyvenéves kora körül érte el azt a kort, ahonnan nem öregedett tovább, és az egész kezdett kicsit kellemetlenné válni. Hogy ilyen sokára sem találta meg az élete célját. Szívesen segített a koboldoknak, de itt volt az ideje, hogy végre az embereken is segítsen, hiszen részben ő is ember volt, hozzájuk tartozott, ahhoz a világhoz, amelyet hátrahagyott, és amely sokszor tele volt fájdalommal meg szomorúsággal. És ezt még mindig érezte. Éjjelente álmatlanul forgolódott, és mintha az emberek hangját hallotta volna, ott érezte egész világukat. A jót is, a rosszat is. Az erényt is, a gonoszságot is.

Egy holdtalan tavaszi éjjelen felült Villám hátára, és a hegyen túlra repültek.

Nem volt csodásabb érzés annál, mint a rénszarvas hátán repülni át az égen. Már csaknem egy emberöltő eltelt, de Nikolas – aki most már annyira megszokta a Karácsony apó nevet, hogy maga is így hívta saját magát – még mindig ugyanúgy élvezte, ha az égen szállhatott. Csak repültek és repültek, át Finnországon, át az erdőn, ahol utoljára látta az édesapját, és ahol önkéntelenül is

forogni kezdte a fejét, akárhányszor arra járt, hátha meglátja, hiába tudta, hogy ez butaság. Az édesapja réges-rég meghalt, és ő csak megszokásból keresi. Aztán tovább repültek Dániába, falvak és városok felett, majd a kis halászfalu, Helsinki felett, ahol mindenféle vonóhálós halászhajók meg csónakok várták, hogy a halászok kihajózzanak velük a sziürke vizü tengerre.

Karácsony apó rettenetesen vágyott rá, hogy egy magafajtaival beszélgethessen, de megesküdütt a koboldoknak, hogy megörzi a titkukat. Tudta, hogy a koboldoknak igazuk van, az emberekben még mindig nem igazán lehetett megbízni. De ez csak azért volt, mert az emberek élete rettenetesen nehéz.

Repültek és repültek, el Hannover királysága felett, aztán a holland, majd a francia királyság felett. Alattuk a földek sötétbe burkolóztak, csak itt-ott villant néha fény, amely tüzet vagy utcai gázlámpákat jelzett. Amikor Karácsony apó végre arra kérte Villámot, most már menjenek haza, arra gondolt, hogy az emberi élet pont olyan, mint ezek a vidékek alatta. Sötétség, melyben csak néha-néha villan meg egy kis fény.

Ahogy a holdtalan égen hazafelé repültek, azt érezte, hogy bár nem tudna többé az emberek közt élni, egy kérdés nem hagyta nyugodni: hogyan tehetné jobba, boldogabbá az emberek életét?

A következő napon a Koboldtanács előtt ugyanezt a kérdést tette fel.

– Módot kell találnunk arra, hogy annyi boldogságot terjesszünk szét az emberek között, amennyit csak lehetséges – jelentette be.

Vodol apó kicsit késve érkezett, ajándékokkal a kezében.

– Boldog születésnapot, Vodol apó! – köszöntötte Karácsony apó.

Mindannyian belekezdtek a „Boldog születésnapot!” címü dalba. Amikor Vodol apó végre leült, odafordult jó barátjához, Karácsony apóhoz, rámosolygott, és azt mondta neki, csak azt bánja, hogy nem forgathatja vissza az idő kerekét, mert akkor biztos nem zárná börtönbe őt.

– De most mindenki boldog – mondta erre Bohó anyó, aki sikeres újságró volt, és a *Képes Koboldbírek* rénszarvasügyi tudósítója.

– Itt valóban mindenki boldog – pontosított Karácsony apó. – De szeretném kiterjeszteni ezt a boldogságot a hegyen túlra is.

A koboldok levegő után kezdtek kapkodni. Szerencsére jutott mindenkinek bőven, mert nem voltak olyan sokan, a városházán ugyanis éppen süteményevő verseny zajlott, és sokan inkább odamentek.

– A hegyen túlra? – ismételte Topó apó. – Az túl veszélyes. Itt most minden úgy jó, ahogy van. Ha eláruljuk az embereknek, hogy itt élünk, abból csak kalamajka származik! Már ne is haragudj meg, Karácsony apó.

Karácsony apó elgondolkodva bólintott, és a szakállát simogatta, amely most már pont olyan fehér volt, mint Topó apó bajusza. Topó mindig fején találta a szöveget, és ez most sem volt másképp.

– Ezzel egyetérték, Topó apó. De mi lenne, ha csak egy kis darab varázslattal ajándékoznánk meg őket? Valami olyasmivel, amittől boldogabb lesz az életük.

– De mi legyen az? – kérdezte Vodol apó, aki közben az ajándékait bontogatta. – Plüsrénszarvas! – kiáltott fel boldogan. – Pont úgy néz ki, mint Villám! Köszönöm, Karácsony apó!

– Nagyon szívesen.

És Karácsony apó csak nézte, milyen öröm fénylik fel Vodol apó arcán, közben pedig – mint egyre gyakrabban – az ajándékozás varázslatos voltán törte a fejét. Eszébe jutott az a nap, amikor megkapta a szánkóját. Aztán az, amikor néhány évvel később a répababát. Bár egy szánkó kétségtelenül nagyobb dolog, mint egy répababa, az öröme mindkét esetben ugyanolyan nagy

volt. Igazmondó Glimpi nem tévedett. Ő legjobban az ajándékozáshoz ért.

És aznap, úgy éjfél körül, rájött, mihez kell kezdenie.

Ilyen nagyszabású, ennyire örült ötlete még sosem támadt.

Az elgondolás számos részletből állt. Először is jó sok munkát igényelt. De a koboldok szeretnek dolgozni, ha jó feladatot kapnak, úgyhogy ő majd biztosítja, hogy élvezzék a munkájukat. Muszáj lesz erre törekednie, különben az egész vállalkozás nagyon félremehet. A toronyban lévő játékkészítő műhelyből a világ legnagyobb játékkészítő műhelyét kell létrehozni. A rénszarvasoknak is jut feladat. Igen, szükség lesz mindegyikükre! Villám megy majd elől, mert ő repül a legjobban. Nemcsak gyors és erős, de határozott is. Soha nem fordulna vissza az út felé, mint ahogyan Nikolas sem fordulna vissza soha, míg fel nem ér a hegy tetejére, amelyen felfelé indult. A másik, aki elől megy, Ágas lesz, ő segít majd Villámnak a tájékozódásban. Vagy talán az új rénszarvas, akit Bohó anyó talált az Erdei Dombnál. Amelyiknek olyan piros orra van.

És szükség lesz egy jó szánkóra. Még hozzá a lehető legjobbra. Összehívja majd a legjobb szánkókészítőket.

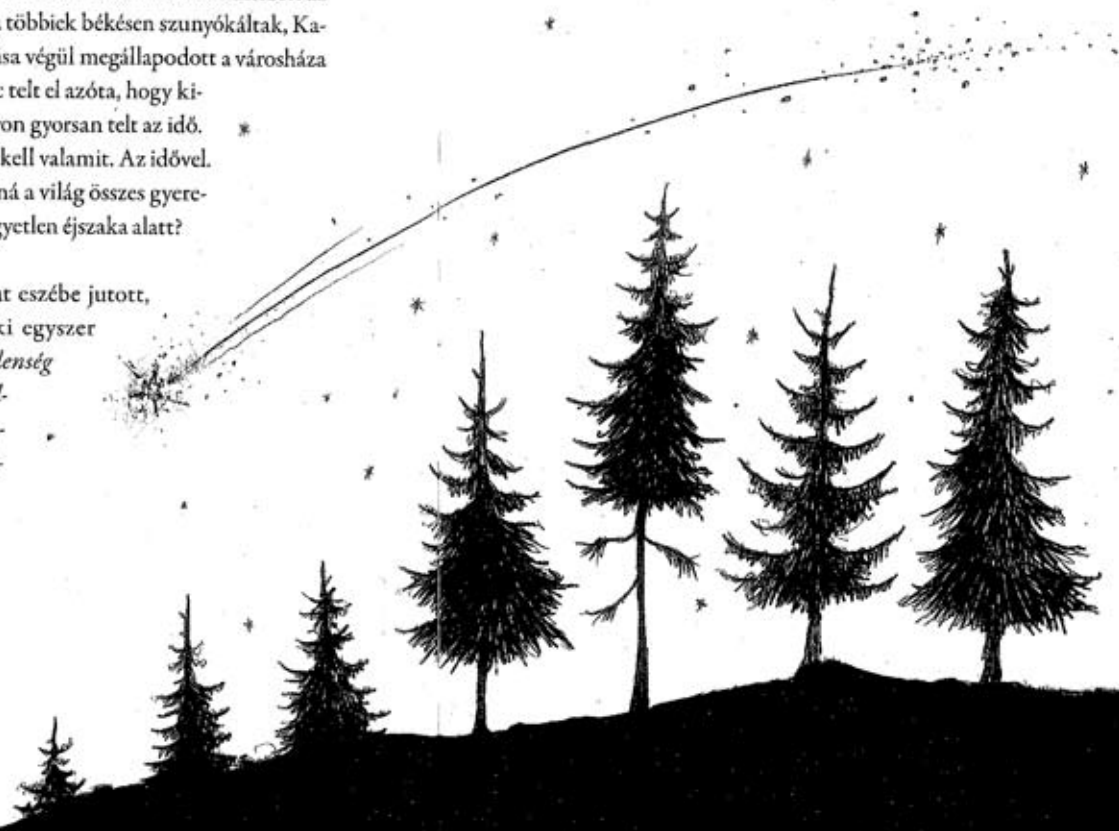
Egy olyan jármű kell, amelyik crős, áramvonalas, és nesztelenül siklik a levegőben.

De még mindig van egy kérdés. Karácsony apó csokoládét majszolva járkált fel-alá a szobában. Kinézett az ablakon. Villám és a többiek békésen szunyókáltak, Karácsony apó pillantása végül megállapodott a városháza óráján. Tizenöt perc telt el azóta, hogy kiszelt valamit. Nagyon gyorsan telt az idő.

Ezzel is kezdenie kell valamit. Az idővel. Hiszen hogyan tudná a világ összes gyereket végiglátogatni egyetlen éjszaka alatt? Az képtelenség.

De ekkor megint eszébe jutott, mint mondott neki egyszer Topó apó. *A képtelenség nem más, mint az elképzelhető, amit egyelőre még elképzelhetetlennek találsz.*

Felnézett az égre, és meglátta egy üstökös csóvájának fényét, amely bejárta útját a csillagok közt, majd eltűnt az éjszakában, mintha csak egy álom lett volna.

– Hullócsillag! – motyogta, és eszébe jutott az az éjszaka, amikor Mikával együtt néztek egy hullócsillagot, sok-sok évvel ezelőtt.

– Hiszek a csodákban, Miika! – mondta, és egy pillanatra úgy tűnt, mintha a kiscsiga, aki már rég nem élt, újra ott lenne vele. – Pont úgy, mint ahogy te hittél a sajtban!

És ahol csoda van, ott út is vezet hozzá.

Ezúttal érezte, hogy megtalálta ezt az utat. Egész éjjel fennmaradt, és töprengett. Aztán abbahagyta a töprengést, és áttért a bizakodásra. Annyira hitt abban, amit kigondolt, hogy a dolog máris valósággá vált. Semmi értelme nem lett volna annak, hogy megpróbálja kigondolni, hogyan válhatna elképzelhetővé az, ami elsősorban képtelenségnek látszik. Márpedig annak útja-módja, hogy egy képtelen dolgot elképzelhetővé tegyünk, nem logikán meg okoskodáson keresztül vezet. Dehogy. Csakis azáltal képzelhető el, hogy *hiszünk* benne. A hit maga a módszer. Ha az ember hisz magában, és szorult belé némi varázserő, akkor képes megállítani az időt, kiszélesíteni egy kéménylyukat, de még a világot is körülutazni egyetlen éjszaka alatt.

Ez fog történni karácsonykor!

Amint ezt kigondolta, Karácsony apó valami meglepetést érzett, amely a gyomrából áradt szét, majd átjárta

az egész testét. Az az érzés volt, ami akkor fog el, amikor rájössz, ki is vagy valójában, és hogy kivé válhatsz. És mivel megtalálta erre a választ, abban a minutumban megállt az öregedésben. Úgy, mint mikor egy hosszú út után eléred a célotat, vagy elérsz egy könyv utolsó oldalára, amikor kerek végre a történet, és úgy is marad. Szóval most már tudta, hogy a Karácsony nevű férfi, aki nagyon is fiatalnak érezte magát, úgy, mint egy hatvan-két éves Karácsony nevű *fiú*, mostantól egy perccel sem lesz többé öregebb.

Felvette az édesapja régi, piros sipkáját, és megszagolta. Megecsüdüdött volna rá, hogy még a régi fenyőerdő illatát is ott érzi benne, azét az erdőét, ahol az apja mindennap vágta a fát. Feltette a sipkát, majd meghalotta a városháza felől jövő, távoli hangokat. Hát persze! Hiszen hétfő van. Ilyenkor van a táncest. Szélesre tárta az ablakát, és nézte, ahogy több száz boldog kobold hazafelé ballag. Olyan boldogság fogta el, hogy kihajolt az ablakon, és amilyen hangosan csak tudta, ezt rikkantotta:

– Boldog karácsonyt és jó éjszakát mindenkinek!

Mire a koboldok felnéztek, és minden kérdezősködés nélkül azt válaszolták:

– Boldog karácsonyt!

És mindenki nevetett, beleértve magát Karácsony apót is.

– Hohohó!

Aztán bezárta az ablakot, bekapta az utolsó falat csokit, és aludni tért. Becsukta a szemét, és boldogon mosolygott, mert immár arra a sok csodára és varázslatra gondolt, amit a következő karácsonykor visz majd véghez.

SÜSS GLIMPISÜTIT

ÁRA:
2 CSOKOLÁDE-
TALLÉR

Képes Koboldhírek
A KOBOLDOK KEDVENC MAGAZINJA 2.

KARÁCSONY APÓ KOCKÁZATOS VÁLLALKOZÁSA

Hónapokig tartó előkészületek után Karácsony apó ma a játék-készítő műhelyben arról beszélt, hogy minden a tervek szerint halad.

– Minden Sinen van – mondta Csinglingj anyóának, a Képes koboldhírek politikai szakírójának kérdésére.

– Korábban volt némi fennakadás, mert eltűnt egy kirakós néhány darabja, de orvosoltuk a hibát. Kollégáink még nyomoznak, de arról, hogy mi az a sín, lapzártáig nem érkezett információ.

FOLYTATÁS A 2-3. OLDALON